

Arrest

**nr. 250 294 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2021 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2021 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2021 om 17 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 8 januari 2020 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) ingediend bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 23 maart 2020 heeft de verwerende partij een verzoek tot terugname ingediend bij de Poolse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 12-2/3 van Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. In eerste instantie hebben de Poolse autoriteiten op 22 april 2020 geweigerd om verzoeker terug te nemen.

1.4. In tweede instantie, na een heronderzoek, hebben de Poolse autoriteiten op 7 mei 2020 ingestemd met het verzoek tot terugname, dit op grond van artikel 12-4 van de Dublin III-Verordening .

1.5. Op 14 mei 2020 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

1.6. Op 29 mei 2020 treft de verwerende partij een beslissing tot verlenging van de termijn van de Dublin-transfer naar 18 maanden (BVTDT). Deze beslissing wordt op 5 juni 2020 betekend op het adres van de door verzoeker gekozen woonplaats.

1.7. Op 10 juni 2020 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de in punt 1.5. vermelde bijlage 26 quater.

1.8. Op 24 februari 2021 treft de verwerende partij een beslissing tot vasthouding t.a.v. verzoeker.

1.9. Op 24 februari 2021 treft de verwerende partij een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.10. Op 25 februari 2021 vordert verzoeker bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van de vordering tot schorsing van het in punt 1.7. bedoelde beroep.

1.11. Bij arrestnr. 250 188 van 1 maart 2021 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen ontvankelijk bevonden maar wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.5. bedoelde bijlage 26 quater verworpen.

De in punt 1.9. bedoelde akte is de thans bestreden akte. Ze luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer (1), die verklaart te heten (1),

naam : M.

voornaam : D.

geboortedatum : 11.12.1994

geboorteplaats : C.

nationaliteit : Armenië

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Polen, op basis van het Dublinakkoord van 07/05/2020, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 18/05/2020, met een termijn van 10 dagen. Op 29/05/2020 nam de DVZ een beslissing tot verlenging van het Dublinakkoord van 6 tot 18 maanden zodat het Dublin-akkoord geldig is tot 07/11/2021. Dit werd op 05/06/2020 aan betrokkene betekend, echter betrokkene blijkt het aangetekend schrijven niet te hebben opgehaald terwijl deze wel beschikbaar was van 04/06/2020 tot en met 20/06/2020 in het postkantoor. Mogelijks is deze niet opgehaald omdat hij reeds woonachtig was in op een ander adres, ondanks dat hij toch nog steeds ingeschreven stond te Sint-Niklaas. Op 14/05/2020 verklaarde betrokkene dat hij geen gezondheidsproblemen had behalve stress. Tot op heden werd echter nog geen aanvraag regularisatie omwille van medische redenen vastgesteld. Alsook verklaarde betrokkene dat hij een nonkel heeft die in België verblijft. Betrokkene verklaart op 23/02/2021 bij de PZ Polder dat hij is weggelopen uit Armenië omwille van politieke problemen aangezien hij chauffeur was van de zoon van een regeringslid. Hij verklaart dat hij met een Pools visum naar Polen gesmokkeld geweest te zijn. Hij verklaart dat zijn vingerafdrucken enkel in Brussel genomen werden. Hij verklaart niet ziek te zijn of medische problemen te hebben, geen partner te hebben en een oom (V. M.) en 2 neven (waaronder A.) te hebben die wonen in Diksmuide. Hij verklaart veel familie in Armenië te hebben. De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 14/05/2020. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 23/02/2021 geen andere elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Polen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijdse erkenning tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat van zijn keuze te kunnen blijven, kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaart dat hij een verzoek om internationale bescherming in België ingediend op aanraden van zijn nonkel op het Belgisch grondgebied verblijft. In dit opzicht merken we op dat de artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid van het verzoek om internationale bescherming oplegt aan de lidstaat, waar een gezinslid reeds internationale bescherming geniet of waar een gezinslid een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. De nonkel/neven die in België verblijven, kan echter niet beschouwd worden als een gezinslid in de zin van artikel 2, g) van Verordening 604/2013, noch als een familielid in de zin van artikel 2, h) van diezelfde Verordening. Die bepalingen zijn niet van toepassing. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING (...)

2. Betreffende ontvankelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de bestreden akte, is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugleiding

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich sedert 24 februari 2021 in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. In een enig middel werpt verzoeker op:

- “- Schending van artikel 29.2 Dublin-III-Verordening ;
- Juncto de schending van de materiële motivatieplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
- Juncto de exceptie van onwettigheid als beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990).

Inzoverre het recht op een eerlijk proces, gewaarborgd in artikel 6 EVRM niet kan worden toegepast in onderhavige zaak, wensen verzoekers er op te wijzen dat het algemeen rechtsbeginsel inzake het recht van verdediging terdege van toepassing is op rechtsgang voor de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daar deze geen orgaan van administratief bestuurd is, doch een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt (RvS 27 oktober 2010, nr. 208.491, zoals aangehaald in het arrest van de RvV nr. 77.145 van 13 maart 2012 – stuk 13)

De bestreden beslissing tot terugleiding (stuk 1) is gebaseerd op een beslissing van 29.05.2020 tot verlenging van de Dublin-termijn van 6 maanden naar 8 maanden (stuk 8).

Deze beslissing van 29.05.2020 is evenwel fundamenteel onrechtmatig/onjuist (zie hierna).

De rechter heeft evenwel de opdracht om onwettige bestuurshandelingen buiten toepassing te laten, hetgeen bekend staat als de “exceptie van onwettigheid”. Het Hof van Cassatie oordeelde reeds herhaaldelijk inzake de bevoegdheid van hoven en rechtbanken om de wettigheid van administratieve beslissingen te toetsen, zelfs indien de beslissing zelf reeds definitief zou zijn (zie o.a. Cass. 7 november 1975, Arr.Cass 1975-76, 316; Cass. 12 september 1997, Arr.Cass. 1997, 812).

Ook de Raad van State oordeelde reeds dat zelfs indien een administratieve beslissing definitief is, daar er geen afzonderlijk beroep tegen was aangetekend (quod in casu m.b.t. de verlengingsbeslissing van 29.05.2020), deze beslissing toch voor onbestaande moet worden gehouden wanneer ze zo grof

onrechtmatig is of wanneer ze door bedrog is uitgelokt (RvV 22 april 1997, nr. 65.974, AJT 1997-98). In casu is deze verlengingsbeslissing onmiskenbaar fundamenteel onrechtmatig, zoals reeds uitgebreid en definitief beoordeeld in Verenigde Kamers van de RvV alsook door het Hof van Justitie in het arrest Jawo (zie infra + zie stuk 15).

Artikel 29.2 Van de Dublinverordening stelt als volgt:

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Uit bovenstaande bepaling blijkt dat de wetgever er voor heeft geopteerd om in het belang van de asielzoeker een waarborg in te bouwen opdat diens overdrachts-procedure niet onredelijk lang zou aanslepen. Hierbij geldt als basisprincipe dat in het geval de overdracht niet binnen de 6 maanden werd uitgevoerd, de overdragende lidstaat alsnog bevoegd is. Slechts in het geval dat de asielzoeker zou zijn ondergedoken kan de termijn worden verlengd tot maximaal 18 maanden.

In casu verlengde de Dienst Vreemdelingenzaken de 6 maanden termijn effectief naar 18 maanden, en dit onder het mom van vermeend "onderduiken" in hoofde van verzoeker (stuk 7 en 8).

Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublinverordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt. De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”.

Wel werd in het arrest JAWO nr. C-163/17 van 19 maart 2019 recent door het Hof van Justitie uiteengezet op welke manier dit begrip dient te worden geïnterpreteerd.

“55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

(...)

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten

om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

(...)

Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.” (www.curia.europa.eu - zie ook stuk 15)

Derhalve dient het begrip onderduiken te worden verstaan in die zin dat er slechts sprake van kan zijn indien een persoon er doelbewust voor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, waardoor het materieel onmogelijk wordt om de persoon over te dragen. In het geval dat men de opvangstructuren verlaat zonder zijn adres mee te delen aan de bevoegde instanties, geldt er hierbij een weerlegbaar vermoeden dat die persoon zich aan de doelbewust aan de autoriteiten onttrekt en aldus onderduikt.

Zoals hierboven uiteengezet werd, weigerde verzoeker louter de ‘Declaration de Retour Volontaire’ te ondertekenen, aangezien hij stelt recht te hebben op een ernstig en daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de afgeleverde “bijlage 26quater”.

Dit neemt niet weg dat verzoeker wél het – weliswaar aangepaste – formulier terug bezorgde aan de Dienst Vreemdelingenzaken met daarop alle vereiste adres- en contactgegevens op dat moment (nl. verblijf in Rode Kruis Opvangcentrum) (stuk 6a, 6b en 6c).

Verzoeker verbleef nog op dit adres tot 20.07.2020 (stuk 9).

Vervolgens werd door verzoeker alreeds op 10.06.2020 – in diens verzoekschrift RvV (stuk 3a en 3b) – aankondiging gemaakt van het adres waar verzoeker zal verblijven bij verlaten van het opvangcentrum, nl. te (...). De RvV oordeelde reeds duidelijk per arrest nr. 201.945 van 30.03.2018 dat mededeling van een verblijfsadres via het verzoekschrift in nietigverklaring afdoende is, alwaar dit adres hiermee onbetwistbaar ter kennis wordt gebracht aan de DVZ.

Aldus werd de DVZ op elk moment steeds correct op de hoogte gehouden van de adres en contactgegevens van verzoeker lopende diens Dublin-beroep. Eerst per schrijven van 29.05.2020 (stuk 6), vervolgens per beroep van 10.06.2020 (stuk 3).

Bijgevolg is er nooit ofte nimmer sprake geweest van “onderduiken” in de zin van de hierboven beschreven rechtspraak.

De enige reden waarom de DVZ in casu op 29.05.2020 wél het standpunt van “onderduiken” in hoofde van verzoeker weerhield (en daardoor de 6 maanden termijn verlengde naar 18 maanden) betreft het gegeven dat verzoeker deze “Déclaration de Retour Volontaire” aanpaste naar een “Déclaration d’adresse”. Dit is letterlijk de enige reden, uitdrukkelijk opgenomen in deze verlengingsbeslissing van 29.05.2020 (stuk 8a en 8b), zoals hoger reeds geciteerd.

Echter, dit standpunt van de DVZ is reeds uitdrukkelijk als onrechtmatig bestempeld door vaststaande rechtspraak vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In arrest nr. 237.903 van 02.07.2020 zoals gewezen door de Raad in Verenigde Kamers werd geoordeeld dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dus restrictief geïnterpreteerd moet worden. Volgens rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (arrest Jawo, C-163/17 van 19 maart 2019) vereist het begrip ‘onderduiken’ een intentioneel element, in die zin dat de betrokkene zich doelbewust onttrekt aan de overdrachtsprocedure. Dit intentioneel element wordt volgens deze rechtspraak vermoed te bestaan als de betrokkene de hem toegekende woonplaats heeft

verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen hoewel hij geïnformeerd was over deze verplichting.

Uit de feiten bleek dat de verzoekers in dat dossier leidend tot arrest nr. 237.903 na het ontvangen van de 'verklaring vrijwillige terugkeer' binnen de 10 dagen hun adres hebben gecommuniceerd aan DVZ en hebben uitgelegd waarom zij de verklaring niet konden tekenen (aldus identiek als in casu voor verzoeker).

Volgens de RvV kan DVZ niet in redelijkheid afleiden dat de verzoekers zijn ondergedoken, enkel omdat ze de verklaring niet ondertekenden. Zij hebben wel degelijk hun meest recente en volledige contactgegevens meegedeeld. Het vereiste intentioneel element is niet vervuld. Het is niet zo dat de verzoekers door hun handelen buiten het bereik blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht. DVZ toont ook niet aan dat het loutere gegeven dat de verzoekers de verklaring niet hebben ondertekend, de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat materieel onmogelijk maakt, en evenmin dat dit praktische complicaties en organisatorische problemen voor de overdracht veroorzaakt.

Deze feitengesteldheid leidend tot het arrest nr. 237.903 zoals gewezen in Verenigde Kamers is aldus quasi identiek, zodat een identieke beoordeling van dit begrip "onderduiken" zich evident ook in casu opdringt.

In het nieuwsbrief bericht van het Agentschap Integratie en Inburgering van 23.07.2020 wordt uitdrukkelijk beschreven (stuk 15)

"In twee arresten bij Verenigde Kamers, nr° 237 902 en 237 903 van 2 juli 2020, doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) uitspraak over de 'verklaring vrijwillige terugkeer'. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) legt deze verklaring sinds begin dit jaar voor ter ondertekening aan elke verzoeker om internationale bescherming (IB) die een beslissing krijgt waarbij een andere EU-lidstaat bevoegd wordt verklaard voor de asielpcedure (bijlage 26quater). Wanneer de verzoeker deze niet ingevuld en ondertekend terugstuurt aan DVZ binnen de 10 dagen, ontvangt hij een beslissing waarin de overdrachtstermijn van 6 naar 18 maanden verlengd wordt. De RvV oordeelt dat deze verklaring op zich geen aanvechtbare rechtshandeling is, maar de beslissing over de verlenging van de overdrachtstermijn is dat wel. De RvV vernietigt deze beslissing omdat DVZ niet redelijk kan besluiten dat de betrokkene is ondergedoken enkel omdat hij de verklaring vrijwillige terugkeer niet tekende.

DVZ bevestigde inmiddels dat het niet ondertekenen van deze verklaring op dit moment niet meer beschouwd wordt als weigering tot medewerking aan de procedure."

Op dit punt komt verzoeker aan bij de kwade wil in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers wéét de DVZ cel Dublin dat haar praktijk van begin 2020 onrechtmatig werd beoordeeld, alsook bevestigde DVZ uitdrukkelijk deze praktijk niet meer toe te passen én de niet ondertekende / aangepaste verklaringen inzake "medewerking aan terugleiding" niet langer te beschouwen als "onderduiken".

Welnu, in die zin werd de DVZ cel Dublin per schrijven van onderhavig raadsman op 24.02.2021 gemotiveerd verzocht om tot intrekking van deze onrechtmatige dublin-verlenging wegens vermeend "onderduiken" door het aanpassen van het invulformulier over te gaan (stuk 12) ... waarna de DVZ amper een kwartiertje later reeds liet weten dat zij niet van zinnens is om haar (nochtans onrechtmatige) verlengingsbeslissing naar 18 maanden in te trekken (stuk 13) !?!

Dit betreft aldus een fundamenteel gebrek aan goede trouw in hoofde van deze overheidsinstantie.

Indien officieel wordt gecommuniceerd dat de DVZ het niet ondertekenen van het invulformulier niet meer zal beschouwen als weigering/onderduiken, is het onrechtmatig dat men 6 maand later in onderhavig dossier stelt dat deze onrechtmatige verlenging in casu toch gestand wordt gehouden.

"Onzorgvuldig bestuursoptreden wordt een zaak van fair play zo aan dat optreden moedwilligheid ten grondslag ligt."

(MAST A., DUJARDIN J., VAN DAMME M. en VANDE LANOTTE J., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Kluwer, 1999, p. 54, nr. 46)

In casu weet de DVZ zeer goed dat haar hardnekkig vasthouden aan de onwettige/kaduke verlengingsbeslissing van 29.05.2020 onrechtmatig is en strijdig is met de duidelijke rechtspraak van de RvV en het Europese Hof van Justitie (stuk 15).

In toepassing van de het algemeen rechtsbeginsel van de exceptie van onwettigheid, alsook in toepassing van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur kan de actuele 'beslissing tot terugleiding' niet ernstig gestand blijven, gezien deze voor de volle 100% steunt op een fundamenteel onrechtmatige verlengingsbeslissing van 29.05.2020.

De enige correcte beoordeling van de feitsituatie in hoofde van verzoeker, betreft het oordelen dat verzoeker nimmer is "ondergedoken" gezien hij steeds correct zijn contact- en adresgegevens communiceerde aan de DVZ ... waardoor de 6-maanden termijn van artikel 29.2 van de Dublin-verordening is verstreken op 08.11.2020.

De schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing tot terugleiding van 24.02.2021 (stuk 1) dringt zich dan ook ten stelligste op."

3.3.3. In de bestreden beslissing tot terugleiding kan het volgende gelezen worden:

"Op 29/05/2020 nam de DVZ een beslissing tot verlenging van het Dublinakkoord van 6 tot 18 maanden zodat het Dublin-akkoord geldig is tot 07/11/2021. Dit werd op 05/06/2020 aan betrokkene betekend, echter betrokkene blijkt het aangetekend schrijven niet te hebben opgehaald terwijl deze wel beschikbaar was van 04/06/2020 tot en met 20/06/2020 in het postkantoor. Mogelijks is deze niet opgehaald omdat hij reeds woonachtig was in op een ander adres, ondanks dat hij toch nog steeds ingeschreven stond te Sint-Niklaas"

3.3.4. Verzoekers enig middel is helemaal geënt op de in punt 1.6. bedoelde BVTDT van 29 mei 2020 waarnaar de voormelde passage van de bestreden beslissing verwijst.

3.3.5. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat het enig middel betrekking heeft op een andere beslissing dan de bestreden beslissing. Zij voegt eraan toe: *"De termijn om beroep in te stellen tegen de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn, beslissing die per aangetekende zending aan verzoeker werd verstuurd doch nooit door hem opgehaald, is reeds lang verlopen"*. Na een uiteenzetting *"ten overvloede"* in het licht van artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet concludeert ze: *"Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk zou zijn, niet ernstig"*.

3.3.6. De beslissing om de termijn voor de Dublin-transfer te verlengen van 6 maanden tot maximaal 18 maanden is een aanvechtbare administratieve rechtshandeling (cfr. RvV 8 mei 2018, nrs. 203 684 VK en 203 685 VK). Het stond dus verzoeker vrij om de in punt 1.6. bedoelde beslissing van 29 mei 2020 aan te vechten. De Raad stelt vast dat hij geen gebruik gemaakt heeft van deze mogelijkheid. Verzoeker betwist niet dat deze beslissing via aangetekend schrijven gestuurd werd naar de door hem gekozen woonplaats. In het verzoekschrift kan niet meer gelezen worden dan dat het *"een raadse"* is waarom dit aangetekend schrijven *"hem nooit onder ogen is gekomen"*. Verzoeker stelt immers tot 20 juli 2020 in het onthaalcentrum op de gekozen woonplaats verbleven te hebben en ondersteunt dit met een stuk gevoegd bij het verzoekschrift. De betrokken beslissing is echter definitief. De beroepstermijn is verstreken en verzoeker heeft zoals gezegd nagelaten een beroep in te dienen. Het stond hem vrij een beroep in te dienen, hierbij de eerste twee middelonderdelen te ontwikkelen die hij thans ontwikkelt en desgevallend overmacht aan te tonen ter verrechtvaardiging van het niet respecteren van de beroepstermijn. Hierop gewezen antwoordt de verzoekende partij ter terechtzitting dat dit behoorde tot de appreciatiebevoegdheid van de dominus litis.

3.3.7. Deze appreciatiebevoegdheid staat uiteraard buiten kijf, maar de thans ingediende vordering kan niet aangewend worden om alsnog middelonderdelen te gaan ontwikkelen gericht tegen de BVTDT van 29 mei 2020. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door toch kennis te nemen van dergelijke middelonderdelen die gericht zijn tegen een beslissing waarvan de beroepstermijn verstreken is en die niet de bestreden beslissing is.

3.3.8. De regelmatigheid van definitief geworden individuele beslissingen kan niet meer worden betwist, ook niet bij wijze van een exceptie van onwettigheid overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet. Dit is vaste rechtspraak van de Raad van State (zie bijv. RvS, nr. 242.585 van 10 oktober 2018 en RvS, nr. 246.052 van 12 november 2019). Hiermee sluit de Raad aan bij het in het in punt 1.11. bedoelde arrest. (p.15), dat bekleed is met het gezag van gewijsde (zie infra punt 3.3.19).

3.3.9. Verzoeker houdt echter voor in zijn middel dat de BVTDT van 29 mei 2020 als een onbestaande rechtshandeling moet beschouwd worden. Indien dit het geval is, heeft dit gevolgen voor de beslissing tot terugleiding van verzoeker naar Polen. Als België prima facie verantwoordelijk zou blijken te zijn voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker omdat de BVTDT van 29 mei 2020 als een onbestaande rechtshandeling moet beschouwd worden en de initiële overdrachtstermijn is verstreken, dan kan verzoeker niet langer overgedragen worden. Dit zou dan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing tot terugleiding naar Polen. De Raad moet derhalve nagaan of verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog of de BVTDT van 29 mei 2020 als een onbestaande rechtshandeling moet beschouwd worden. Is dit niet het geval dan is het middel in zijn geheel onontvankelijk.

3.3.10. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State inzake onbestaande rechtshandelingen. Hij preciseert *“In casu is deze verlengingsbeslissing onmiskenbaar fundamenteel onrechtmatig, zoals reeds uitgebreid en definitief beoordeeld in Verenigde Kamers van de RvV alsook door het Hof van Justitie in het arrest Jawo (zie infra + zie stuk 15)”*.

3.3.11. De Raad van State kent inderdaad wel de constructie van de onbestaande rechtshandeling (cf. I. COOREMAN (ed.), De wettigheidstoets van artikel 159 van de Grondwet, Brugge, die Keure, 2010, 358). Het gaat dan om een rechtshandeling die aangetast is door een zo grove manifeste onregelmatigheid dat ze als een onbestaande rechtshandeling moet beschouwd worden. Haar feitelijk bestaan kan dan genegeerd worden. De redenering die hierachter steekt is dat het om een dermate grove onregelmatigheid gaat dat de betrokken beslissing op elk ogenblik, onbepert in tijd, kan worden ingetrokken door de verwerende partij. Dit geldt ook voor door bedrog uitgelokte handelingen. Bedrog komt in huidige zaak niet te pas. Dus betreft het hier de vraag of er bij het treffen van de BVTDT van 29 mei 2020 sprake is van een grove manifeste onregelmatigheid. De vraag wat een grove manifeste onregelmatigheid is dient op restrictieve wijze te worden geïnterpreteerd. De rechtszekerheid komt immers te wankelen indien beslissingen die steunen op of het gevolg zijn van definitieve beslissingen, vatbaar zijn voor schorsing/ annulatie omdat deze definitieve beslissingen aangetast zijn door een grove onregelmatigheid. Dat hier een restrictieve interpretatie geldt, blijkt ook uit het feit dat de arresten van de Raad van State over de onbestaande rechtshandeling dun gezaaid zijn. Verzoeker haalt zelf één arrest aan.

3.3.12. In casu verbindt verzoeker in zijn verzoekschrift de grove onregelmatigheid van de beslissing tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn aan rechtspraak van de Verenigde Kamers van de Raad en aan het arrest Jawo van het Hof van Justitie. De Verenigde Kamers van de Raad hebben enerzijds in hun arrestnr. 237 902 van 2 juli 2020 geoordeeld dat de informatiebrief met een verklaring vrijwillige terugkeer geen aanvechtbare rechtshandeling is. Het houdt in dat de constructie van de onbestaande rechtshandeling in dit verband niet toepasbaar is. Anderzijds hebben de Verenigde Kamers van de Raad in hun arrestnr. 237 903 van 2 juli 2020 de BVTDT vernietigd omdat uit het niet invullen en ondertekenen van een verklaring van vrijwillige terugkeer, niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat deze vreemdeling zich doelbewust zou hebben onttrokken aan de overdracht aan deze lidstaat. Het vereiste intentioneel element is niet vervuld aldus de Raad, waarbij ter ondersteuning verwezen wordt naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.3.13. De Raad ziet niet in hoe het eventuele feit dat verzoekers eigen BVTDT van 29 mei 2020 steunt op het niet invullen en ondertekenen van een verklaring van vrijwillige terugkeer, inhoudt dat deze beslissing van 29 mei 2020 aangetast is door een dermate grove onregelmatigheid dat ze als een onbestaande rechtshandeling moet beschouwd worden. Dit kan ook niet afgeleid worden uit het feit dat arrestnr. 237 903 gewezen werd door de Raad in Verenigde Kamers. De reden die volgens verzoeker maakt dat de BVTDT van 29 mei 2020 als een grove onregelmatige rechtshandeling moet beschouwd worden, is ook niet te vergelijken met de kwestie die aan de grondslag lag van het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van State van 22 april 1997. Minstens toont hij het tegendeel niet aan.

3.3.14. Verzoekers betoog vindt ook geen grondslag in het arrestnr. 237 903 van 2 juli 2020 van de Verenigde Kamers van de Raad die immers nergens gewag heeft gemaakt van een grove

onregelmatigheid zodat de verlengingsbeslissing als onbestaande moest beschouwd worden. Het vindt ook geen grondslag in het door verzoeker aangehaalde arrest Jawo van het Hof van Justitie. Integendeel blijkt uit rechtspraak van het Hof van Justitie dat de Dublin-overdrachtsprocedure niet te lang mag aanslepen. Hierop zou haaks staan, toelaten dat als een verzoeker nalaat een beroep in te dienen tegen de BVTDT, hij de wettigheid van deze definitieve beslissing toch nog in vraag kan stellen bij latere beslissingen. Zo heeft het Hof van Justitie gesteld: “76. *Bovendien behoort een vermenigvuldiging van het aantal rechtsmiddelen te worden vermeden met het oog op de doelstelling die ten grondslag ligt aan de bij de Dublin III-verordening ingevoerde procedure en die in overweging 5 van deze verordening in herinnering is gebracht, te weten een snelle behandeling van verzoeken om internationale bescherming en met name een snelle vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat*”. (HvJ 23 januari 2019, C-661/17 MA e.a t. Ierland).

3.3.15. Verder heeft het Hof van Justitie gesteld: “ *Gelet op de in overweging 19 van de Dublin III-verordening genoemde doelstelling, namelijk overeenkomstig artikel 47 van het Handvest een doeltreffende bescherming van de betrokken personen te verzekeren en, gelet op de in overweging 5 van die verordening vermelde doelstelling, te verzekeren dat in het belang zowel van degenen die om dergelijke bescherming verzoeken als van de goede werking van het bij de Dublin-verordening ingestelde systeem, snel wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, dient de verzoeker voorts over een doeltreffend en snel rechtsmiddel te beschikken waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, leden 1 en 2, van die verordening gestelde termijn van zes maanden was verstreken (arrest van 25 oktober 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, punten 44 en 46)*” [HvJ, 19 maart 2019, C-163/17, Jawo t. Bundesrepublik Deutschland). In casu stond het zoals gezegd verzoeker vrij om een beroep in te stellen bij de Raad tegen de in punt 1.6. bedoelde BVTDT waarbij hij had kunnen aanvoeren dat de beslissing niet wettig getroffen was om reden die hij thans uiteenzet, waarbij na een gebeurlijke nietigverklaring van deze BVTDT, de overdrachtstermijn van zes maanden verstreken zou zijn. Verzoeker heeft zoals reeds gezegd nagelaten hiervan gebruik te maken.

3.3.16. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker dus niet gevolgd worden wanneer hij opwerpt “*In casu is deze verlengingsbeslissing onmiskenbaar fundamenteel onrechtmatig, zoals reeds uitgebreid en definitief beoordeeld in Verenigde Kamers van de RvV alsook door het Hof van Justitie in het arrest Jawo (zie infra + zie stuk 15)*”. Hiermee sluit de Raad aan bij het in punt 1.11. bedoelde arrest (p.16) dat bekleed is met het gezag van gewijsde (zie infra punt 3.3.19).

3.3.17. Ter terechtzitting werpt de verzoekende partij op dat de grove onregelmatigheid van de in punt 1.6. bedoelde BVTDT ook verband houdt met de onbevoegdheid van de steller van de akte, wat een middel van openbare orde is zo stelt ze. Ze verduidelijkt dat een attaché niet bevoegd was om deze beslissing te treffen.

3.3.18. In het in punt 1.11. vermelde arrest kwam deze kwestie ook al aan bod. De onbestaande rechtshandeling werd gekaderd en er kan in het arrest gelezen worden: “*il appartient au Conseil de vérifier, en l'espèce, si l'illégalité dont se prévaut la partie requérante est « [...] particulièrement grave, au point "que chacun, dans le commerce juridique, peut aisément la discerner » (le Conseil souligne)*”. Er werd verwezen naar de rechtsgrond van de in punt 1.6. bedoelde BVTD van 29 mei 2020, met name artikel 51/5, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad kwam na bekeken te hebben of het ministerieel besluit van 18 maart 2009 ‘houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bevoegdheid verleent aan een attaché om een BVTD te treffen, tot de conclusie dat deze BVTD niet kan beschouwd worden als een onbestaande rechtshandeling (p.16 van het arrest).

3.3.19. De Raad sluit zich hierbij aan. De Raad stipt aan dat het in punt 1.11. bedoelde verwerpingsarrest van de Raad bekleed is met het gezag van gewijsde, dit inter partes. Dit gezag van gewijsde is niet beperkt tot het dispositief van het arrest, maar strekt zich ook uit tot alle motieven die noodzakelijkerwijs aan dat dispositief ten grondslag liggen. Het gezag van gewijsde komt toe aan alles wat de rechter heeft beslist en aan alle motieven die deze beslissing dragen, weze het expliciet of impliciet: “*L'autorité de la chose jugée ne s'attache jamais qu'à ce que le juge a décidé sur un point litigieux et à ce qui, en raison de la contestation portée devant lui et soumise à la contradiction des parties, constitue, fût-ce implicitement, le fondement nécessaire de la décision. Elle vaut pour ce que a*

été certainement décidé, même implicitement ou même illégalement ou même encore par un juge incompétent, et concerne donc aussi les motifs ou développements de la décision qui en constituent le support nécessaire.” (cfr. SALMON, J. JAUMOTTE en E. THIBAUT, Le Conseil d'État de Belgique. II, Brussel, Bruylant, 2012, 2128). Wanneer het specifiek gaat om verwerpingsarresten in het kader van een vordering tot schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid), dan gaat het om een voorlopig gezag van gewijsde, dit wil zeggen dat de uitspraak voorlopig – in afwachting van een eindarrest – als waarheid geldt (cf. RvS 26 november 2013, nr. 225.614).

3.4. Het enig middel is dan ook onontvankelijk. Voormelde vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M. EKKA